

Ecourile Clipei

Cristina Cozari

cl. a X-a, Liceul Teoretic „Mircea Eliade”, mun. Chișinău

Cu siguranță, în ceea ce scrii dictează fluxul prozaic, amalgamul de imagini distorsionate de fireasca muzicalitate dezinhibată și dezinvoltura lingvistică cu accente vag expresioniste, însă această aglomerare de idei e supusă unor reguli și unor mijloace stilistice, confirmând o diminuare a semnificației. Atmosfera este săracă, lipsită de variații de laconism. Se construiește un univers liric recognoscibil, dar fără dinamică interioară, forță imaginativă și coerență între fragmente. Așteptăm alte scrieri cu o structură mai verticală. Succese!

Flavian-Mihnea Roșu

cl. a VIII-a, Colegiul Național de Informatică, or. Piatra-Neamț

Autonomia cuvintelor expresioniste trebuie să se oprească mult mai răbdător asupra tehnicii de relatare a tematicii asupra conținutului. Complicitate auster-elegantă, cu lente acumulări interioare, resuscitând fibra grav-obstinate. Mi-a plăcut: „Lumea este o petală/ Zămisliță/ din înalta Lui îndurare.// Iar oamenii,/ Minuscule boabe de polen,// Purtate de vânt,/ În căutarea deșertăciunii”. Rafinarea expresiei și decantarea sentimentelor este următoarea etapă a poeziei cerebral dirijate înspre mai bine. Spor la scris!

Cristina Munteanu

cl. a XI-a, Liceul Teoretic „I.L. Caragiale”, or. Orhei

Există un echilibru în raportul pe care îl faci între suferință ca instrument al durerii și durerea ca instrument al legăturii dintre suferințe. Scârțâie liantul dintre întâmplări, deci poți găsi un sens al mișcării. Nu este suficient fond imagistic, dar e un drum asfaltat după canoanele esteticii. Pe o singură coardă se găsesc și linii de forță, dar mai puține. Timbrul personal își păstrează valoarea. E loc și pentru mai bine în forța intelectuală a limbajului. Succese în creație!

Sorin-Eduard Manta

cl. a VIII-a, Școala „Ion Luca Caragiale”, or. Medgidia, jud. Constanța

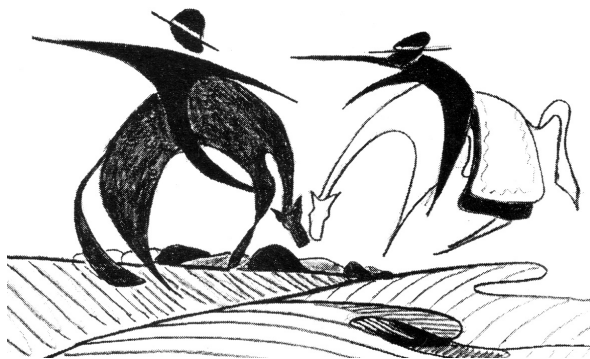
Nu pot să calific scrisul tău decât o încercare de proză comică în loc de eseu. Este necesară o capacitate de autosugestionare, adâncă simțire, dimensionare a unei atitudini la nivelul realității relevate, spontaneitate imagistică, paradox și, nu în ultimul rând, aplecare asupra afectului. O tematică cu atâtea contraste nu are cum să nu cunoască o abordare adecvată. Din păcate, nu am depistat spiritul reflexiv necesar creării unui eseu. Să ai până ușoară și scriitură grea ca valoare!

Lilia Olaru

cl. a XII-a, Liceul Teoretic „Ion Vatamanu”, s. Voinova, r. Strășeni

Între poezie și adevărul relevat există un strat fin de emoție, palpabilă de altfel, dacă îți ticăie ceva în piept, descendență lucidă în estetica paroxismului și capacitate de introspecție. Hermetismul unui proces de încifrare în lirica modernă a atins și limbajul tău. Și fiindcă mă atrage tot ce emană obscuritate, am reținut: „Splendida zi de toamnă/ Miroase a mucegai/ Fructe răscoapte/ Dovleci stricați/ Îmbăcșiți cu semințe/ Putrede/ Culeg stricăciuni/ Și presar amintiri/ pe morminte”. Inspirație mare!

Încotro să fugim

Natalia Istrati

cl. a VIII-a, Școala Medie din s. Mândâc, r. Drochia

Introducerea are o spontaneitate promițătoare, dar ca întreg, proza e cam secată expresiv sau poate doar inadapată realității întâmplabile și îmi ciulește niște pori ai înțelegerii. Stilistic însă, legăturile sunt slabe și golate de semnificație. Forța transformatoare rezidă în tehnica simplistă. Imaginile acestea ireale, fără rang de mit, sunt un pic depășite ca fond de artistism. Mai ai de lucrat la nivel de structură. Să ai inspirație!

Rubrică îngrijită de **Ecaterina Bargan**